

Mladí muži se smartphony a Po trati 2017

Ondra říkal, že ještě nevyhrál Po trati. Mně to taky do sbírky chybí. **Já si po ložsku taky chtěl trochu spravit chuť.** Tak složíme tým, kterej tyhle naše potřeby uspokojí, ne? **Celé to začalo tím, že jsem si vymyslel název týmu, který mi připadal vtipný. Pak jsem si řekl, že vyhrát s takovým týmem by bylo ještě vtipnější. Tak jsem s těmi humory šel za Alešem.**

Je těžký psát reportáž z pohledu vedoucího týmu tak, aby to nevypadalo, že se jenom vychloubáme, všechno nám jde od ruky a jsme úplně nejskvělejší na světě. To se teda samozřejmě během hry dělo poměrně dlouho, ale i na nějaký zádrhel došlo. Než se k tomu dostaneme, tak pár zmínek o tom, jak to vypadalo, když nám hra ještě šla.

- Start mám za rohem. Super. Tak si skočíme na oběd někam dál, ne :).
- Konečně někdo použil trolejbusovou zastávku. Chtěli jsme ji na Hvězdnu bránu, ale pozdější Matrixy bychom museli příliš ohýbat, aby na ni vyšlo.
- Přesun do kopce nečekaně dlouhý, půl týmu mi mizí v prachu cesty.
- Moskevská ulice je delší než se vleze na jeden display, takže jdeme ke špatnému ohybu. A ještě severovýchodnímu k tomu.
- U mostu nás dohánějí Corn Flaci. Přemýšlíme, jestli poběží na autobus, na který čekáme. Běželi. **A za cenu blokády dveří zdrželi.**
- Nevěřím tomu, že tam u Husova kamene bude ze spoda takovej krpál. Jdu to obejít, abych se zase vrátil a ani si nezaluštil.
- A další přesun do kopce. A pak ještě do parku. Začíná mi to připomínat terénní průzkumy z ložského Matrixu. Jeden z nich jsme pracovně nazvali *Tour de Jižní spojka*.
- Domina jsme si tehdy myslím všimli, ale nevymysleli k němu šifru. Tak tady ji máme. Opět nás stíhají vločky. Bohužel nebo naštěstí ne sněhové. Prší.
- Sbíráme houby. Fotíme podezřelý kříž a odcházíme do McDonaldu. Tak akorát, že se prší za chvíli změni v leje. Odhalujeme nějaké věci v houbách, tečky, písmena. Posíláme Ondru s Mikem podívat se, co je pod houbami **(to když jsme si všimli častého otočit v textu)**. Nic. Přichází vločky a za chvíli si všímáme čtvercovitosti a při odchodu nechávám Zuze čaj. Ty tři řezy houbou bych asi zrušil, kdyby to bylo na mě. Nebo je udělal stejné velikosti.
- Po cestě ke zvonici už tolik neprší. Ondra nás přesvědčuje, ať nechodíme rovnou do hospody a raději se na to ještě podíváme. **To dělám furt, no. Ale na PoTrati se to začínám odnaučovat.** Má pravdu, šifra padne hned.
- Skrz sídliště na Dubnovu. Potkávám ropuchu, v cíli slyším později, že jich tam byly mraky.
- Povolání neurazila ani nezpomalila. **Pasák (štětka na rohu) pobavil, i když nebyl součástí autorského řešení.** Přemýšlíme, kdo nám asi tak šlape na paty a přesouváme se do malebného středu.
- FCUK. Tak na tohle si do hospody sedneme. Za pivo a kousek je hotovo. Dělíme se na půlky, zkoumáme postupně jmelí a dostáváme tajenku BREHM. To je jako všechno? No asi jo, když je tady jeho ulice. Pěkný. A kupodivu ne až tak vysírací. **A hlavně U Papežů byla ideální lušticí hospoda. Samostatný nekuřácký salonek, klid, světlo, ticho, pivo.**

- Transponujeme a přepisujeme ve výklenku vedle popelnic. Stále prší, ale do odchodu se to přežene.
- Vracíme se k Tour de JS. Tady u toho mostku jsme asi taky chtěli mít stanoviště. Kempas a Šuf hrají divadlo, které si natáčíme na ty naše smartphony, abychom zjistili, že tam je tma. No, nemáme v tom zrovna cimrman. Moc se nám na Spořilov nechce, ale kam taky jinam, když už je tajenka takováhle. Naštěstí po chvíli prohledávání severojižních křižovatek nacházíme obálku. **Počty kroků jsem si přečetl až na webu.**

Ted' to přišlo.

Zkoušíme nejdřív hospodu proti trdomyslnosti, protože je to hned kousek. Ale nic moc, je to zakouřená špeluňka. Za kostelem je jiná, taky zakouřená, ale ne až tak špeluňka. Obsluha si nás moc nevšímá, co si dáváme na rozjezd čtyři malý piva (a jedno velký, **Mike dělal čest svému domovskému dopijáckému týmu**), a nám to vlastně vyhovuje. Můžeme se ponořit do analýzy téhle šifry, ne? Ovšem. Kdyby tak bylo co analyzovat, osmisměrky mimo cestu si všímáme skoro hned, chvíli ji hledáme a pak co? Nic, že. Vracíme se zpátky k cestě a stále moc nevíme. Správný nápad totiž není vrátit se k cestě, ale vrátit se ke tvaru bludiště. A všimnout si, že je diagonální čáry protínají v bodu, svislé a nebo vodorovné čáře. Ale to platí pro každý bludiště, takže než se k tomuhle nápadu vrátíme pořádně (vytrvalý Rosťa), uplyne pět hodin a my už sedíme na I. P. Pavlova v KFC. Kdo ale nepřichází, Corn Flakes! Tak že by nás ještě nepředběhla půlka startovního pole?

Stanoviště 12. Jste tu 1.

Cože? Tak tohle jsem opravdu nečekal - **cituji Aleše: "Jestli tam budeme pořád první, budu překvapený. Ne moc, ale překvapený."** A bereme si rodokmen, stoupáme před blízkou školu, kreslíme si rodokmen do morseovkového stromu a tady v téhle fázi zůstáváme až do konce hry. Protože se na to snažíme hlavně nacpat znova morseovku (například definovanou promluvy Jonáše) a překládat ji podle modifikovaného stromu, naše snahy nikam nevedou. Zato jsme si několikrát projeli jižní polovinu trasy C, potkali se s různými kamarády sdílejícími naši mizérii na šifře 11 a nakonec zakotvili v Arkádách Pankrác v jídelním koutku. Tentokrát už nás Corn Flakes vysvobodit nedojdou a ze hry odcházíme v 11 s ustříženou šlívou.

Co říci závěrem?

Tak nějak jsme se v týmu shodli, že Po trati jsou hra, která jde hrát i s hodiny dlouhým zásekem a stále mít naději na vítězství (v rámci možností, teda). Byli jsme docela překvapení, že i po pěti hodinách na jedenáctce nás stále nikdo nepředběhl, ale to jsme ještě nevěděli, co nás čeká dál. Líbilo se mi, že jsme měli na dosah možnosti jak si zvýšit luštící komfort a i tak jsme zažili ty srážky z Norska (Lørdag! **Věděli jste, že to v překladu znamená den koupele?**). Užil jsem si, jak to odsýpalo v týmu, krom pár klopýtnutí jsme vlastně dělali, co jsme měli a docela to do sebe zapadalo (ted' si vůbec nepamatuju, jestli jsem něco vyluštil). Řešení bludiště jsme si museli odsedět, to jinak nešlo, než jsme správně interpretovali mezitajenku. A pak už to teda bylo zabité. Škoda, že jsme se s Corn Flaky nepotkali ve fastfoodu i potřetí (McD:KFC 1:1), možná

bychom prolomili i rodokmen. A stále víc se mi potvrzuje, že když člověk opravdu neví, lepší je jet do tepla, ať to stojí, co to stojí (pokud to jde).

A nakonec bych chtěl říct, že jsem doma nevěděl, jestli jsem víc unavenej nebo pod vlivem, takže si můžete i za tuhle část filosofie hry odškrtnout splněno.

Aleš

Ondra

Mike